

En preparar aquest escrit per al diumenge de la Pentecosta em ve a la memòria el ressò del cant “Veni, Creator Spiritus” que se sentia de fons a la pel·lícula “Diàleg de Carmelites” basada en la novel·la de G. Bernanos que duu el mateix títol. Una meravella!

Us en passo la traducció en català d'alguns fragments d'aquest himne:

Veniu, Esperit Creador, visiteu la ment dels vostres fidels empleneu de gràcia celestial els cors que vós creareu.

Enceneu la vostra llum en els sentits, infoneu el vostre amor en els cors, i la debilitat del nostre cos vigoritzeu-la amb massissada força.

M'aturo en aquests dos punts, però podeu fàcilment tenir tot l'himne a internet i d'altres publicacions.

Normalment preparo amb temps els meus escrits per “Raons d'Esperança” i, en aquest cas, m'ha colpit la mort de l'estimat Papa Francesc que s'ajusta a la celebració de la Pentecosta, perquè tenim en Francesc un exemple de qui s'ha deixat influir a fons per aquesta petició de “infoneu el vostre amor en els cors” i n'ha estat conseqüent, tot i “la debilitat dels nostre cos”, fins al darrer moment del seu pontificat.

En sortir publicat aquest escrit ja tenim nou Papa, i m'atreviria a dir que el cant del “Veni, Creator Spiritus” va tenir un gran ressò entre els cardenals electors, però en el moment d'escriure'l estàvem en “seu vacant” i pendants del “conclau”, per tant, el cant en qüestió és de total i absoluta actualitat, perquè els cardenals electors van tenir al seus cors tota la força de l'amor i la generositat per posar, per damunt de tot, la predicació l'Evangeli com a força superior fins i tot de normes i lleis terrenals per tal d'arribar a tota la humanitat sense fer distinció de persones.

Vivim tan bolcats sobre nosaltres mateixos que ens costa acollir l'Esperit de Déu. En vivim apartats i, també, a vegades el confonem en pietismes enganyosos. L'esperit de Déu, el que ens predica Jesús, el trobem en qui s'afanya per la pau, per la concòrdia, pel qui escolta i mira sense fer distincions i lluita contra les desigualtats, “tot el que vagi en aquesta direcció és la prova que podem tenir el humans que l'Esperit de Déu és amb nosaltres, ens guia, ens condueix i ens vigoritza.”

En un escrit de Pentecosta el Papa Francesc deia: “El Espíritu Santo nunca te dirá que en tu camino va todo bien. Nunca te lo dirá porque no es verdad..., El Espíritu Santo, que te corrige a lo largo del camino, nunca te deja tirado en el suelo, nunca, sino que siempre te toma de la mano, te consuela y te alienta.” (05-06-2022).

Podríem dir que quan l'esperit humà, el que en diem consciència, treballa i s'afanya pel bé comú i lluita per tot el que ens divideix i ens contraposa, està en el bon camí, tant si és creient com si no ho és, però pel qui es confessa creient això agafa una altra dimensió i passa a ser una obligació, que no deixa de ser comú per a tothom, però sense excuses ni subterfugis excusant-se en; “jo soc dels bons i ja compleixo amb els preceptes”.

En definitiva: De qui fem cas: de l'Esperit de Déu o dels nostres egoismes?.

Pere Fàbregues i Morlà